

Murányi Zita

koponya

Az vagy nekem mint az elhullott tetem
a fogát ráfenő gyönyörteljes rothadásnak
ha a nap lement ezüstös holdfényben
füröszt foszló csontdarabkákat

a bűzös illat a csillagmilliárdnak
ez valami állat de nem patkány
ahogy jajong búsong a bőrmaradvány
a húson úgy találok talán filigránabb

mint a koponya Hamlet kezében
meglehet Yorick nem is létezett
csak a múlandóságnak állít emléket
mint a falon egy elárvult képkeret

nézlek de hiányodon nem lelek fogást
holnap kiásom helyetted Ophéliát.

dió

Az vagy nekem mint fürdőkádnak az örvény
s testnek ha magamra húzlak a friss illatos ruha
mint tetszhalottnak a vaktöltény s
s ha élsz majd újra idejárok édes húsodra
mint mézbe mártott körte az vagy csalafinta
eredendően kesernyés tavalyi dió
amihez két marék cukrot kanyarítva
az íz újra elfogadható tudod meghalni nem jó
a föltámadás más tészta vékonyka
rés a létezés és a végleges búcsú között
rálépni az úton frissen húzott féknyomokra
tátogni el se költözött a fájdalom bebörtönöz
s tíz ujjad rácsát arcomra feszítve
a réseken még átözönlik néhány naplemente.

26

148

Az vagy nekem mint Shakespeare-sonettek
az ablakpárkánynak és papírkötéses kedvencem
a Vihar
minden sor kiszakad a lapokról mint egy angyali
zivatar
azt mondja kegyetlen hogy nem szeretlek
időbe telik míg fölfejtem a római számokat
ez a száznegyvennyolcas amiről nem ejtenek
külön szót az utószóban mégis bálványozlak
nem öregedsz szememben szép barátom
arcod talán ráncos érintéseim bőröd alá ásom
ujjaimmal becézem őket míg egészen el nem vásik
alig-alig találnék megkapóbbat mint a vonásaid.

altamira

a szobába besüt és vörös csíkot kormoz
a falra a hajnal beömlő zsiráfnyaka
mint az elvérzett szigetvári ostrom
bár mi csak két részre szakadva
várunk valami nevesincs fölmentőcsapatra
Szulejmán oda de elvérzett Mohács is
minden békeszerződés csapda tálcán darabka
vaj és friss kifli talán ma nem jut el a szikkadásig
kora nyár van lehetne késő ősz is a fény
a parkettaréseket röntgenezi lépestől a
csoszogásig az ágyban ülök fel ő a kanapén
eszik megfeszítve rágóizmaik talpa negyven centi földanya
nem szólok hogy a szoba fala exek képével teli
igazán nem kéne kiakasztania személyes Altamira
de elnagyolt árnyékaink is hasonlítanak egy barlangrajzra
nyűgösen ébredek orromban marad a reggeli
illata a kávé most is rozsdabarna színe a festett bivalyra.